

5. Beth wnaeth y bwlis er mwyn gwneud i ti redeg i ffwrdd?

6. Fui'n rhaid i ti fynd mewn cwtch fel y bobl ar y newyddion?

7. Pa chwaraeon wyt ti'n eu hoffi orau?

8. Beth yw dy hoff ffrwyth?

9. Pa mor bell fui'n rhaid i ti gerdded i ddianc rhag y bwlis?

10. Wyt ti'n hoffi bod fan llyn neu wyt ti'n gweld eisiau dy hen diŷ yn fwy?

11. Oes gen ti ffrind gorau?

Byddai fy un ar ddeg cwestiwn yn fy helpu i wybod popeth roedd angen i fi ei wybod am y bachgen newydd, er mwyn i fi allu bod yn ffrind iddo fe. Ac ro'n i'n mynd i ddechrau dod o hyd i'r ateb i bob un cwestiwn.

Y Fenyw yn y Sgarff Arian

Pan gyrhaeddais i'r safle bws y bore wedyn, dyma fi'n dweud wrth Josie a Tom a Michael bopeth roedd Mam wedi dweud wrtha i am Ffoaduriaid, a sut roedd yn rhaid i'r bachgen newydd fynd ar gwch heb ddim toiledau, siŵr o fod, er mwyn gallu rhedeg i ffwrdd o'r bomiau a'r holl bethau drwg eraill roedd y bwlis wedi'u gwneud i'w wlad e.

'Ond mae Dad yn dweud bod Plant Ffoaduriaid yn beryglus, ac maen nhw'n dweud celwydd ac yn dwyn pethau,' dywedodd Josie, a golwg ddryslyd ar ei hwyneb. 'Ddywedodd e wrtha i am gadw draw oddi wrth y bachgen newydd, a pheidio â siarad ag e, am ei fod e'n debygol o fod yn ddihiryn!'

'Ond dywedodd Mam y dylen ni fod yn arbenig o

neis wrtho fe. Edrychwch!' Ac wrth agor ei sach gefn, dangosodd Tom fag mawr o losin i ni. 'Dyweddodd Mam y dylen ni roi rhain iddo fe amser cinio. A dywedodd hi fod yn rhaid i ni fod yn neis wrtho fe a pheidio â gofyn gormod o gwestiynau iddo fe.'

'Dyna ddywedodd Mam hefyd,' dywedodd Michael, wrth i ni ddringo ar y bws i'r ysgol. 'Ond ddywedodd hi wrtha i am roi banana iddo fe. A dywedodd Dad fod Ffoaduriaid yn rhedeg i ffwrdd o'r rhyfel sydd ar y teledu drwy'r amser. Wnaeth e ddim sôn dim am unrhyw fwllis!'

Edrychon ni draw ar Josie, oedd yn cnoi diwedd ei gwallt ac yn gwgu. Wnaeth hi ddim dweud gair, ond ro'n i'n gwybod ei bod hi'n amau bod ei thad hi wedi gwneud camgymeriad. Roedd hi'n amhosib i'r bachgen newydd fod yn beryglus nac yn ddihiryn - ddim ac yntau yr un maint â ni a newydd redeg i ffwrdd oddi wrth fwllis a rhyfel go iawn.

Roedd Mr Thompson wedi dysgu popeth am ryfeloedd i ni y llynedd. Roedd hi wedi bod yn flwyddyn arbennig ar gyfer rhyfeloedd, a dywedodd Mrs Sanders mai ein dyletswydd ni oedd peidio anghofio amdanyn nhw. Ddysgon ni am y pabi coch a mai nhw oedd y

blodau mwyaf pwysig am eu bod nhw'n tyfu ar feddau'r milwyr, a sut roedd llawer o wledydd wedi ymuno i ymladd yn y rhyfel cyntaf oll. Gwnaeth y plant mawr wasanaeth am ryfel ac aethon ni ar drip arbennig i Dŵr Llundain lle mae'r Frenhines yn cadw'i choron, am fod miliynau o babiau coch wedi cael eu rhoi yn yr ardd, a'u gludo ar y waliau.

Dyweddodd Mr Thompson na ddylen ni fyth anghofio faint o bobl oedd wedi marw mewn rhyfeloedd er mwyn ein hachub ni, ond dwi ddim yn gallu cofio rhifau mawr, yn enwedig rhai sy'n mynd yn fwy drwy'r amser. Ond wna i byth anghofio'r castell yna. Roedd yn edrych fel pe bai gwaed yn dod allan ohono fe. Ac yn hwyrach y diwrnod hwnnw, cawson ni wers arbennig iawn yn y castell gan ddyn oedd yn gwybod popeth am y rhyfel mawr cyntaf. Ei enw oedd Swyddog Denny. Dwi'n ei gofio fe am fod ei enw'n odli gyda fy Wncwl Lenny.

Roedd pawb yn hoff ohono fe am ei fod e'n ddoniol ac yn gwybod popeth oedd i'w wybod am fomiau a gwisgoedd a lle trist o'r enw Meysydd Fflandrys. Dewisodd e Michael a fi i geisio dal sach gefn oedd yr un maint a'r un pwysau â sach gefn milwr go iawn. Ond roedd hi mor fawr a thrwm, allen ni ddim hyd yn

oed ei chodi o'r ddaear!

Wrth gofio am sach gefn Swyddog Denny, meddyliais tybed oedd y bachgen newydd wedi gorfod cario llawer o bethau trwm yn ei sach gefn pan oedd e'n rhedeg i ffwrdd. Efallai dyna pam roedd hi'n edrych mor hen a llychlyd. Doedd dim un newydd ganddo fe o hyd, ond yr wythnos hon roedd e wedi dechrau gwisgo'r wisg ysgol. Rhaid bod y crys a'r siwmpwr newydd yn cosi, oherwydd roedd e'n tynnu wrth y goler bob tro roedd e'n meddwl bod neb yn edrych.

Y diwrnod hwnnw, roedd y bws ysgol yn hwyr, ac roedd cymaint o draffig ym mhobman nes bod y gyrwr wedi gadael i bawb fynd o'r bws yn gynnar. Bu'n rhaid i ni redeg hanner y ffordd yno ac erbyn i ni gyrraedd y buarth, roedd y gloch wedi dechrau canu. Ro'n i'n dwym a chwyslyd ac yn teimlo'n ych-a-fi pan gyrhaeddodd ni'r dosbarth, felly do'n i ddim wedi sylweddoli fod pawb yn fwy tawel nag arfer. Ond ar ôl munud neu ddwy, sylwais fod Parvinder a Dean - oedd yn glyfar iawn ac yn eistedd yn y blaen - yn edrych dros eu hysgwyddau drwy'r amser. I ddechrau, ro'n i'n meddwl eu bod nhw'n edrych arna i am fod fy wyneb mor goch o hyd, ond wedyn clywais Parvinder yn

dweud, 'Tybed pwy yw hi?'

Trois a gweld oedolyn yn eistedd yn sedd Clarissa. Ac nid unrhyw oedolyn ond un oedd yn siarad â'r bachgen newydd! Ac roedd y bachgen newydd yn siarad â hi!

Pwniais fraich Josie a dweud, 'Edrych!'

Trodd Josie a sibwr, 'Ble mae Clarissa?'

Edrychon ni rownd y dosbarth a gweld bod Clarissa'n eistedd ar ben ein rhes ni ar fwrdd Felicity a Natasha. Roedd hi'n edrych yn llawer mwy hapus.

'Brysiwch ac ymdawelwch os gwelwch yn dda!' dywedodd Mrs Khan, wrth gydio yn y gofrestr. 'Cyn i ni fynd i'r gwasanaeth, hoffwn gyflwyno rhywun arbennig iawn. Ond gadewch i ni wneud yn siŵr fod pawb yma gyntaf!'

Ar ôl iddi orffen galw enw pawb, dywedodd Mrs Khan, 'Nawr blant, dwi eisiau i chi ddweud bore da wrth Ms Hemi, ein cynorthwyydd dosbarth newydd.'

Safodd Ms Hemi ar ei thraed a gwenu ar bawb.

'Bore daaaaaaa, Ms Hemi!!!!!!' dywedodd pawb. Gweiddi wnaeth hanner y dosbarth, a'r hanner arall yn sibwr - fel pe baen nhw ddim yn siŵr oedd Mrs Khan wedi dweud yr enw cywir. Gweiddi wnes i. Dwi'n hoffi

gweiddi enwau newydd. Mae'n gwneud iddyn nhw deimlo'n fwy real.

Gwenodd Ms Hensi a dweud, 'Bore da, bawb?'

'Bydd Ms Hensi'n helpu Ahmet gyda'i wersi o hyn ymlaen. Os byddwn ni'n ffodus iawn, bydd hi'n helpu Ahmet i wneud cyflwyniad am ei gartref ymhen wythnos neu ddwy, ac am sut mae e'n teimlo i fod yma yn Llundain.'

Trodd pawb i sylu ar Ms Hensi, oedd yn nodio a gwenu, ac yna eisteddodd hi'n ôl ar y gadair.

'Mae hi'n edrych yn neis,' sibrydodd Josie. 'Dwi'n hoffi'i sgarff hi!'

Edrychais 'nôl dros fy ysgwydd oherwydd ro'n i'n hoffi'r sgarff oedd ar ben Ms Hensi hefyd. Roedd yn edrych fel afon arian ac roedd pin diemwnt yn sownd yn un ochr oedd yn edrych fel seren. Roedd ganddi wên oedd ddim yn dangos dannedd, ond ro'n i'n ei hoffi. Ac roedd ei llygaid hi'n edrych fel pe bai rhywun wedi tynnu llun o'u cwmpas gyda phensel ddu drwchus, oedd yn gwneud iddyn nhw edrych yn fwy ac yn fwy diddorol.

Roedd y bachgen newydd fel pe bai'n ei hoffi hi hefyd, a phan eisteddodd hi i lawr, sibrydodd rywbeth

wrtho fe a chyffwrdd â'i gefn, wnaeth wneud iddo fe nodio. Ro'n i'n teimlo'n falch drosto fe. Roedd ganddo fe rywun i siarad â hi, a doedd dim rhaid iddo fe eistedd wrth ochr Clarissa ddim mwy. Mae'n llawer neisiach eistedd wrth ochr rhywun sydd ddim wastad yn ceisio dianc oddi wrthoch chi drwy'r amser, ac sy'n gwisgo pin diemwnt yn ei sgarff.

Drwy gydol y diwrnod hwnnw, gwnaeth y bachgen newydd ei wersi yng nghefn y dosbarth, ac amser egwyl ac amser cinio, aeth i Neilltuo fel arfer. Ond, efallai am fod Ms Hensi gydag e, wnaeth e ddim edrych ar y llawr mor aml ag arfer, fel pe bai ganddo fe fwy o ddiddordeb mewn popeth ro'n ni'n gwneud. Sylwais arno'n sylu ar Josie a fi ddwywaith cyn cinio a thair gwaith yn y prynhawn, ac ro'n i'n siŵr ei fod e eisiau bod yn ffrindiau gyda ni nawr.

Pan oedd hi'n amser mynd adre, arhoson ni fel arfer ar bwys y glwyd – ond y tro hwn roedd gan bob un ohonon ni rywbeth i'w roi iddo fe. Roedd Josie wedi cadw'i phwddin iogwrt siocled o'i bocs bwyd yn arbennig iddo fe, ac roedd gan Michael a Tom y bag losin a'r banana roedd eu rhieni nhw wedi dweud wrthyn nhw gadw. Heddiw roedd gen i afal i'w roi iddo fe

- oherwydd doedd dim orenau ar ôl yn ffreutur yr ysgol. Ond roedd hynny'n iawn, am fod Tom wedi rhoi sticer arbennig â llun morfil arno fe i'w llynu ar yr afal, felly roedd e'n dal yn sbesial.

Wrth i ni aros, croesais fy mysedd a gobeithio'n ddigrl y byddai Ms Hensi'n dod mas gyda'r bachgen newydd hefyd, oherwydd gan ei bod hi'n gallu siarad yn iawn gyda fe, gallai hi ofyn rhai o'r un ar ddeg cwestiwn oedd gyda fi iddo fe.

Roedd y buarth wedi dechrau gwagio erbyn i'r bachgen newydd ddod allan, gan ddal llaw gyda Ms Hensi a Mrs Khan. Wrth iddyn nhw fynd draw at y fenyw yn y sgarff goch, sibryddodd Michael, 'Dewch!' Ro'n i'n gallu dweud ei fod e wedi cyffroi oherwydd roedd ei lygaid wedi mynd yn fwy llydan. Mae llygaid Michael wastad yn mynd yn lletach pan fydd e'n methu aros i wneud rhywbeth.

Dyma ni'n rhedeg draw at y bachgen newydd a rhoi ein hanrhegion iddo fe.

'Mae hwn gen i,' meddai Tom, gan ddal y bag mawr o losin fel pe bai'n gwpan. 'Mae poteli cola, a soseri'r gofod ac ambell doffi toddi hefyd!'

'Ac mae hwn gen i,' dywedodd Josie, gan estyn y

pwdin siocled. 'Fy ffefryn!'

'Yymm ... dim ond banana yw hwn. Ond edrych!' dywedodd Michael gan droi'r ffrwyth drosodd i ddangos rhes o ddynion pric roedd e wedi tynnu llun ohonyn nhw arno fe i'r bachgen newydd.

'Ac mae hwn oddi wrtha i,' dywedais, gan ddal yr afal.

Edrychodd y bachgen newydd i fyny, ei freichiau'n llawn, a rhoi nod fach hapus i bob un ohonom ni. Ro'n i'n gallu dweud ei bod hi'n nod hapus ac nid dim ond yn nod gyffredin oherwydd er nad oedd ei geg e'n gwenu, roedd ei lygaid llew'n edrych yn hapus.

Plygodd Ms Hensi a dweud rhywbeth mewn iaith dramor yng nglust y bachgen newydd. Nodiodd, ac wedyn, gan edrych i fyny arnom ni, dywedodd yn araf iawn, 'Diolch ... i chi ... ffrindiau.'

Nodiodd Josie, Michael, Tom a fi a gwenu led y pen, ac yna, ar unwaith, dechreuon ni siarad ar yr un pryd.

'Hoffet ti ddod i chwarae pêl-droed gyda ni fory?' gwaeddodd Tom. 'Amser chwarae?'

'Wna i gael un arall o'r pwdinau 'na i ti fory os wyt ti'n eu hoffi nhw!' ebychodd Josie.

'Wna i ofyn i Mam roi rhywbeth gwell na banana i

fi!' gwaeddodd Michael. 'Beth am gacen fach?'

'A dwi'n mynd i gael rhywbeth gwell nag afal fory! Beth yw dy hoff ffrwyth?' gofynnais.

Edrychodd y bachgen newydd arnom ni, ac yna edrychodd i fyny ar Ms Hensi a Mrs Khan, ac yna ar y fenyw yn y sgarff goch. Ro'n nhw i gyd yn gwenu, a rhwbiodd y fenyw yn y sgarff goch wallt Ahmet, fel roedd Mam wedi gwneud â 'ngwallt i neithiwr.

'Nawr 'te, blant,' dywedodd Mrs Khan, gan blygu i lawr i roi'i hwyneb wrth ein hwynebau ni. 'Mae pob un o'r rhain yn anrhegion hyfryd. A dwi'n gwybod bod Ahmet yn ddiolchgar iawn amdanyn nhw. Ond mae angen iddo fe ddysgu tipyn bach mwy o Saesneg cyn y bydd e'n gallu ateb eich cwestiynau, iawn?'

Dyma ni'n edrych ar ein gilydd ac yna ar Mrs Khan, ac yna nodio.

'Ond dwi'n meddwl bod gen ti syniad da iawn, Tom. Falle byddai Ahmet yn hoffi chwarae pêl-droed gyda chi amser egwyl fory!' Edrychodd Mrs Khan ar Ms Hensi, a nodiodd y ddwy. 'Ydy, mae hynny'n syniad da iawn.'

'Rhagorol!' dywedodd Tom, ac roedd e mor falch nes iddo fe daro'r bachgen newydd ar ei fraich â'i

ddwrn. Edrychodd y bachgen newydd ar Tom, ac wedyn ar ei fraich, fel pe bai e ddim yn siŵr iawn beth oedd newydd ddigwydd.

'A does dim angen rhoi cymaint o anrhegion iddo fe bob dydd,' dywedodd y fenyw yn y sgarff goch, gan chwertthin. 'Mae'n beth caredig i'w wneud, ond dydyn ni ddim eisiau i ddannedd Ahmet bydru, ydyn ni?'

Ysgydwodd pawb eu pennau.

'Os ydych chi'n dal eisiau rhoi rhywbeth iddo fe pan fydd hi'n amser mynd adre, dewiswch un peth rhwng y pedwar ohonoch chi a bydd hynny'n hen ddigon. Iawn?'

Nodiodd pob un ohonom ni, ac yna gwaeddais i, 'Ms Hensi!' Do'n i ddim wedi bwriadu siarad mor uchel ond ro'n i'n llawn cyffro o feddwl y gallwn i gael ateb i un o 'nghwestiynau, do'n i ddim yn gallu stopio fy hun.

'Ie?' gwenodd Ms Hensi.

'Alla i ... ymm ... o ble mae e'n dod? Sef, pa wlad? A pha iaith mae e'n siarad?' gofynnais, gan edrych ar y bachgen newydd.

Lledodd gwên ar wyneb Ms Hensi - er bod ei dannedd hi'n dal o'r golwg. 'Mae Ahmet yn dod o wlad

o'r enw Syria, ac mae e'n siarad iaith o'r enw Cwrdeg.'

'Ydych chi'n siarad Cwrdeg a Saesneg?' gofynnodd Josie, â golwg lawn edmygedd ar ei hwyneb.

'Ydw,' atebodd Ms Hensi. 'Dwi'n dod o Syria hefyd.'

'Pam dydy Ahmet ddim yn siarad Saesneg?' gofynnodd Tom.

'Wel ...' dywedodd Ms Hensi. 'Oherwydd does dim angen i neb siarad Saesneg yn Syria. Yr un ffordd does dim angen i chi siarad iaith Syria fan hyn yn Lloegr.'

'O.' Cododd yr ateb wg ar wyneb Tom, oedd yn golygu ei fod e'n gofyn llawer o gwestiynau eraill yn ei ben.

'Nawr 'te, blant, bant â chi,' dywedodd Mrs Khan, gan guro'i dwylo. 'Mae angen i Ahmet fynd adre, a chi hefyd. A Tom - dwi'n sylwi dy fod ti'n gwisgo treinyrs dy frawd mewn camgymeriad eto! Tria wneud yn siŵr mai dyma'r tro diwethaf, iawn?'

'Iawn, Miss,' atebodd Tom, a'i wyneb yn fflamgoch.

Dyna ni'n chwifio hwyl fawr ac anelu am y safle bws. Cyn i ni droi'r cornel, edrychais dros fy ysgwydd a gweld y bachgen newydd yn cnoi darn mawr o'r afal ro'n i wedi'i roi iddo fe. Ro'n i'n teimlo hyd yn oed yn

fwy hapus na phan roedd Ms Hensi wedi ateb fy nghwestiynau! Ond eiliad yn ddiweddarach, diflannodd y teimlad hwnnw, oherwydd dyna pryd y gwelais i Brendan-y-Bwli.

Roedd e'n sefyll o flaen toiledau'r bechgyn, ychydig fetrau i ffwrdd, ac roedd ei fochau'n binc a'i lygaid yn gul, ac roedd e'n gwyllo'r bachgen newydd â gwg ar ei wyneb. Mae pawb yn gwybod bod Brendan-y-Bwli'n casáu unrhyw un sy'n wahanol iddo fe, ond dyma'r tro cyntaf i fi ei weld e'n edrych mor grac a chas. Doedd e ddim yn gallu gwneud dim oherwydd roedd Ms Hensi a Mrs Khan a'r fenyw yn y sgarff goch yno, ond wrth i ni fynd i gwrdd â'r bws, ac wedyn yr holl ffordd adre, ro'n i'n methu stopio gofidio. Dwi'n meddwl 'mod i'n gwybod ar unwaith mai rhybudd oedd yr wg, a'i fod e'n mynd i wneud pethau'n anodd i'r bachgen newydd ac unrhyw un oedd eisiau bod yn ffrindiau ag e.

Yn anffodus, fi oedd yn iawn. Oherwydd yn ystod amser chwarae cyntaf y diwrnod nesaf un, dyna'n union ddechreuodd e wneud.